

máhaný nárok oduznán, mezitím však pokračování v exekuci vedlo k tomu, že by exekucí postižená majetnost dlužníka byla převedena a zrealisována do majetnosti vymáhající strany a to na ten způsob, že by dlužník vrácení této majetnosti mohl vymáhati jen žalobu z neoprávněného obohacení. Tato možnost již dostačí k odůvodnění předpokladu těžce napravitelné škody a jest nepřipustno rozlišovati, zda vymáhající věřitel poskytuje dle svých majetkových poměrů dostatečné záruky čili nikoli. Druhý důvod, že dlužník nesmí následkem zabavení o pohledávce disponovati, není dosti srozumitelným, směřuje žádané odložení exekuce proti exekuci příkázáním pohledávky k vybrání, povolené usnesením ze dne 24. dubna 1922.

Čís. 1796.

Soud reální jest podle § 225 obč. zák. povinen nejen, by přijal na soud účet o nemovitém jmění poručencově, nýbrž též, by účet ten prozkoumal a vyřídil.

(Rozh. ze dne 22. srpna 1922, Nd II 162/22.)

Nejvyšší soud rozhodl spor o příslušnost mezi okresním soudem v Mor. Krumlově, jako soudem poručenským a okresním soudem v Horažďovicích, v jehož obvodu jest poručencova nemovitost, z jejíž správy vydaný účet měl býti prozkoumán a schválen — v ten způsob, že příslušným soudem k vyřízení účtu stanovil okresní soud v Horažďovicích.

Důvody:

Ustanovení § 240 obč. zák. jest jen důsledkem ustanovení § 225 téhož zák., podle něhož musí býti reálnímu soudu, v jehož obvodu jest nemovitě jmění poručencovo, ponecháno, by ustanovil opatrovníka proto toto jmění, ležící v jiné zemi, než ve které se poručenství nad nezletilcem vede. Jest tu případ opatrovnictví uvedený v první větě § 270 obč. zák. Soud reální jest v tomto případě soudem opatrovnickým ohledně tohoto jmění, čehož nutný následek pak ovšem jest, že mu přísluší, aby zvláštní účet o tomto jmění ve smyslu § 240 obč. zák. složený nejen přijal, ale také prozkoumal a vyřídil. Jest tedy příslušným k tomu okresní soud v Horažďovicích.

Čís. 1797.

Odměna za ústní jednání podle položek 3 až 5 advokátní sazby ze dne 30. března 1921, čís. 142 sb. z. a n., trvalo-li jednání déle než hodinu, není obmezena na nejvyšší sazby v těchto položkách 3—5 uvedené, které jsou odměnou jen za jednání nejvýše hodinu trvající; za každou další hodinu, třeba jen započatou přísluší odměna další, rovnající se polovici sazby stanovené pro hodinu prvou. Při tom ustanovení odstavce druhého § 17 nařízení nepřichází v úvahu.

(Plenární rozhodnutí ze dne 29. srpna 1922, čís. pres. 907/22.)